Nr. 49. 1932.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 3. grudnia 1932 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

Odpis

Na mocy §-u 6 ordynacji dla gmin wiejskich z dnia 3. lipca 1891 r. Zb. Ust. Pr. str. 233 — i na podstawie ustawy o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych z dnia 30. lipca 1899 r. — Zbr. Ust. Pr. str. 141 — w brzmieniu załącznika do rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 5. sierpnia 1926 r. — Dz. Ust. Śl. Nr. 20 poz. 35 — i ustawy z dnia 8. lipca 1925 r. w przedmiocie uposażenia funkcjonarjuszów Województwa Śląskiego tudzież funkcjonarjuszów związków komunalnych — Dz. Ust. Śl. Nr. 11. poz. 28 — oraz uchwały Rady Gminnej z dnia 24. listopada 1931 r. postanawia się dla gminy Kończyce następujący:

Dodatek do statutu miejscowego

w przedmiocie stosunków prawnych urzędników komunalnych gminy Kończyce oraz zaopatrzenia pozostałych po nich wdów i sierot, z dnia 15. lutego 1928 r.

§. 1.

§: 1. statutu z dnia 15-go lutego 1928 r. otrzymuje następujące brzmienie:

W gminie Kończyce podstawę mianowania i uposażenia urzędników komunalnych stanowi następujący:

Plan etatowych posad dla urzędników gminnych.

Ilość posad etatowych	Oznaczenie stanowiska służbowego		Grupa uposażeniowa według ustawy z dn. 9. X. 1923. Dz. Ust. R. P. Nr. 116
1	Naczelnik	Gminy	VII
1	Sekretarz	„	IX
1	Rendant	Kasy	IX
1	Egzekutor		XII

Urzędników gminy mianuje, w ramach powyższego planu Naczelnik Gminy.

Do Naczelnika Gminy, jako wychodzącego z wyboru, mają zastosowanie przepisy §-u 75 ordynacji dla gmin wiejskich z dnia 3. lipca 1891 r. — Zb. Ust. Pr. strona 233.

§. 2.

Niniejszy dodatek do statutu obowiązuje wstecz od 1. kwietnia 1931. temsamem traci moc obowiązującą i §. 1. statutu z dnia 15, lutego 1928.

Kończyce, dnia 24. listopada 1931 r.

Zarząd Gminy:

Ławnik (—) Kozłowski. L. S. Naczelnik Gminy (—) Sitko.

Niniejszy dodatek do statutu z dnia 15. lutego 1928 r. o stosunkach prawnych urzędników gminy Kończyce, zatwierdza się w myśli §. 6. ordynacji dla gmin wiejskich z dnia 3. lipca 1891 r. na podstawie uchwały Wydziału Powiatowego z dnia 23. maja 1932 r. z tem zastrzeżeniem, że postanowienie, zamieszczone w dodatku, rubryce „uwagi", skreśla się.

Katowice, dnia 3. czerwca 1932 r.

Wydział Powiatowy

L. S. (—) Dr. Seidler

L. dz. Sm. 361/32

Rada Gminna przyjęła w dniu 15. listopada 1932 r. dodatek do statutu po skreśleniu postanowienia w rubryce „uwagi".

Kończyce, dnia 21. listopada 1932 r.

Zarząd Gminy:

Ławnik (–) Szulc) L. S. Naczelnik Gminy. (Sitko)

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 25 września 1932 r.

o wykonywaniu praktyki lekarskiej.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania

rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Przez praktykę lekarską rozumie się wykonywanie czynności, polegających na rozpoznawaniu chorób, leczeniu chorych, zapobieganiu szerzenia się chorób oraz na wydawaniu orzeczeń lekarskich.

(2) Nadzór nad wykonywaniem praktyki lekarskiej należy do Ministra Opieki Społecznej; w wykonywaniu tego nadzoru Minister Opieki Społecznej korzysta w granicach, przepisanych niniejszem rozporządzeniem, ze współdziałania izb lekarskich.

(3) Nadzór nad wykonywaniem praktyki lekarskiej przez lekarzy wojskowych w zakresie ich czynności służbowych należy do Ministra Spraw Wojskowych.

Art. 2. (1) Prawo wykonywania praktyki lekarskiej może być stałe lub czasowe.

(2) Prawa wykonywania praktyki lekarskiej nie mogą uzyskać osoby, które:

a) były pozbawione własnej woli z powodu choroby psychicznej — przez czas trwania ubezwłasnowolnienia,

b) były sądownie pozbawione praw publicznych i obywatelskich praw honorowych — do chwili odzyskania tych praw.

Art. 3. (1) Prawo stałego wykonywania praktyki lekarskiej mają osoby, które:

a) są obywatelami Państwa Polskiego,

b) posiadają dyplom lekarski, wydany lub uznany przez jeden z wydziałów lekarskich uniwersytetów w Państwie Polskiem,

c) odbyły jednoroczną praktykę szpitalną po uzyskaniu dyplomu lekarskiego,

d) są zapisane na listę członków izby lekarskiej.

(2) Równoznaczne z dyplomami lekarskiemi wydanemi lub uznanemi przez uniwersytety polskie są:

a) dyplom doktora wszechnauk lekarskich, wydany lub uznany przez uniwersytety byłego cesarstwa austro-węgierskiego przed dniem 1 listopada 1918 r.,

b) dyplom, uprawniający do wykonywania praktyki lekarskiej (aprobata) na terytorjum Rzeszy Niemieckiej i wydany przed dniem 27 grudnia 1918 r.,

c) dyplom doktora medycyny lub lekarza, wydany lub uznany przez uniwersytety byłego cesarstwa rosyjskiego przed dniem 27 listopada 1917 r.,

d) dyplom zagraniczny, uprawniający do wykonywania praktyki lekarskiej na zasadzie zezwolenia, udzielonego przez Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego.

Art. 4. (1) Prawo czasowego wykonywania praktyki lekarskiej mogą otrzymać:

a) osoby, powołane przez władze państwowe z zagranicy na profesorów wydziałów lekarskich uniwersytetów polskich, chociaż nie mają wszystkich warunków, określonych w art. 3 ust. 1 posiadają jednak uprawnienia do wykonywania praktyki lekarskiej w innych państwach, — a to na czas przez jaki pozostają na swych stanowiskach uniwersyteckich;

b) osoby, niemogące niezwłocznie wykazać się dowodami, iż posiadają wszystkie warunki, wymagane w art. 3 ust. 1;

c) osoby, nieposiadające jeszcze obywatelstwa polskiego, a posiadające inne warunki określone w art. 3, o ile poczyniły u odpowiednich władz potrzebne starania celem uzyskania tego obywatelstwa;

d) w uzdrowiskach polskich osoby, posiadające obce obywatelstwo i uprawnione do wykonywania praktyki lekarskiej w swojem państwie — pod warunkiem wzajemności;

e) osoby, które wskutek poślubienia cudzoziemca utraciły obywatelstwo polskie, a posiadają wszystkie inne warunki do wykonywania praktyki lekarskiej w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

(2) Przyznawanie prawa wykonywania praktyki lekarskiej w przypadkach, przewidzianych w ustępie poprzednim, należy do Ministra Opieki Społecznej; w przypadkach, określonych w ustępie poprzednim w pkt. b), c) i e) Minister Opieki Społecznej udziela zezwolenia po uprzedniem zasięgnięciu opinji izby lekarskiej.

Art. 5. (1) Zasady, według których osoby, pragnące wykonywać praktykę lekarską winny odbyć jednoroczną praktykę szpitalną, określa w drodze rozporządzenia Minister Opieki Społecznej, a o ile chodzi o lekarzy wojskowych, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

(2) Osoby które posiadały warunki, przewidziane w art. 3 ust. 1 przed dniem 1 lipca 1930 r. oraz osoby wymienione w art. 3 ust. 2, w art. 4 pkt. a) i d) i art. 7, są wolne od obowiązku składania dowodów odbycia jednorocznej praktyki szpitalnej.

(3) Praktyka szpitalna, odbyta w całości lub częściowo na zasadzie przepisów dotychczasowych, będzie uważana za jednoznaczną z praktyką szpitalną, odbytą według przepisów niniejszego rozporządzenia.

Art. 6. (1) Przed przystąpieniem do wykonywania praktyki lekarskiej lekarz obowiązany jest zarejestrować się u wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, składając dowody swych uprawnień; władza ta wydaje lekarzowi pisemne zaświadczenie o uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarskiej. Przy składaniu dowodów lekarz powinien jednocześnie wskazać stałe miejsce wykonywania tej praktyki i adres.

(2) Po zarejestrowaniu się u wojewódzkiej władzy administracji ogólnej lekarz zgłasza się do izby lekarskiej, która niezwłocznie wpisuje go na listę swych członków. Lekarz może rozpocząć wykonywanie praktyki lekarskiej od dnia zgłoszenia się do izby lekarskiej.

(3) O rozpoczęciu i zaprzestaniu wykonywania praktyki lekarskiej w miejscu stałem, zmianach tego miejsca i adresu lekarz obowiązany jest w ciągu dni 14 zawiadomić powiatową władzę administracji ogólnej i izbę lekarską.

(4) Stałe wykonywanie praktyki lekarskiej na terenie innej izby lekarskiej jest dozwolone, lekarz obowiązany jest jednak izbę tę uprzednio o tem zawiadomić. Izba ta ma prawo wnieść w ciągu dni 14 umotywowany sprzeciw do Naczelnej Izby Lekarskiej, przesyłając jednocześnie odpis sprzeciwu wraz z motywami lekarzowi, któremu przysługuje prawo przedłożenia Naczelnej Izbie Lekarskiej w terminie siedmiodniowym wyjaśnień. Naczelna Izba Lekarska rozstrzyga ostatecznie.

(5) Niezgłoszenie sprzeciwu ze strony izby lekarskiej w terminie czternastodniowym, względnie

niewydanie decyzji przez Naczelną Izbę Lekarską w terminie miesięcznym od dnia otrzymania wyjaśnień od zainteresowanego lekarza, a w przypadku nienadesłania tych wyjaśnień — od dnia otrzymania sprzeciwu izby lekarskiej, uważane będzie za jednoznaczne z wyrażeniem zgody.

(6) Ograniczeniom wymienionym w niniejszym artykule nie podlegają lekarze wojskowi w zakresie czynności służbowych; ograniczeniom zaś wymienionym w ustępie 4 niniejszego artykułu nie podlegają lekarze:

a) obowiązani do wykonywania swych czynności lekarskich w różnych miejscowościach w Państwie na podstawie zleceń władz państwowych, samorządowych lub umowy z instytucją publiczno-prawną,

b) podejmujący się zastępstwa na określony przeciąg czasu.

Art. 7. (1) W czasie wojny Minister Spraw Wojskowych, a na obszarze wojennym Naczelny Wódz w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej może dopuścić do pełnienia czynności lekarskich w szpitalach i innych instytucjach wojskowych osoby, niebędące obywatelami Państwa Polskiego które mają prawo wykonywania praktyki lekarskiej w innych państwach na mocy otrzymanych lub uznanych tam dyplomów lekarskich.

(2) W czasie epidemji lub w przypadkach innych klęsk elementarnych, uprawnienie, określone w ustępie pierwszym, przysługuje Ministrowi Opieki Społecznej.

Art. 8. Osoby, nieposiadające warunków, potrzebnych do wykonywania praktyki lekarskiej w myśl niniejszego rozporządzenia, wykonywające ją jednak w innych państwach na mocy otrzymanych lub uznanych tam dyplomów lekarskich, mają prawo jedynie brać udział w naradach lekarskich, do których są wzywane przez lekarzy, posiadających prawo wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem i wykonywać zabiegi z tych narad wynikające.

Art. 9. (1) Prawo używania tytułu „lekarz" przysługuje wyłącznie osobom, posiadającym prawo wykonywania praktyki lekarskiej na zasadzie postanowień niniejszego rozporządzenia.

(2) Ponadto osobom tym, które uzyskały dyplom lekarski przed dniem 30 czerwca 1930r., przysługuje prawo używania tytułu „doktora wszech-nauk lekarskich".

(3) Postanowienia niniejszego artykułu nie naruszają w niczem uprawnień do używania tytułów uzyskanych na podstawie innych przepisów prawnych.

Art. 10. (1) Używanie przez osoby, wykonywające praktykę lekarską tytułów, nieuznanych w Państwie Polskiem, a mogących wywołać błędne mniemanie o szczególnem uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarskiej, jest wzbronione.

(2) Warunki otrzymania tytułu specjalisty w ściśle określonych dziedzinach lecznictwa oraz przepisy co do praw jego używania ustala rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego po wysłuchaniu opinji Naczelnej Izby Lekarskiej.

Art. 11. (1) Zabrania się ogłaszania i reklamowania jakiemkolwiek sposobami:

a) środków leczniczych, niedopuszczonych do obrotu w kraju,

b) środków leczniczych, dopuszczonych do obrotu w kraju w formie, zawierającej informacje lecznicze, mogące wprowadzić w błąd publiczność,

c) preparatów odżywczych i przedmiotów użytku w formie, zawierającej wskazania lecznicze.

(2) Ogłaszanie i reklamowanie środków leczniczych wydawanych jedynie na recepty lekarskie, dozwolone jest wyłącznie w prasie fachowej.

(3) Minister Opieki Społecznej normuje drogą rozporządzeń sprawy ogłoszeń publicznych, komunikatów i innych reklam, dotyczących wykonywania praktyki lekarskiej, lecznictwa i sprzedaży środków leczniczych.

(4) Odpowiedzialność za rozpowszechnianie i podawanie do publicznej wiadomości w jakikolwiek sposób ogłoszeń, komunikatów lub innych reklam wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia, ponoszą zarówno osoby ogłaszające i reklamujące, jak i osoby, odpowiedzialne na ogólnych zasadach za umieszczenie ogłoszeń i reklam w czasopismach, wszelkiego rodzaju wydawnictwach oraz przedsiębiorstwach.

Art. 12. (1) Lekarz może dokonywać zabiegów operacyjnych tylko za uprzednią zgodą chorego lub jego prawnego zastępcy, wyjąwszy przypadki, gdy życiu grozi bezpośrednie niebezpieczeństwo, a zabieg operacyjny dokonywany jest poza obrębem zakładu leczniczego.

(2) Zabiegu spędzania płodu, w przypadkach przewidzianych w art. 233 pkt. b) Kod. Kar. lekarz może dokonać dopiero po uprzedniem złożeniu mu zaświadczenia prokuratora, stwierdzającego uzasadnione podejrzenie, że ciąża powstała wskutek przestępstwa z art. 203, 204, 205 lub 206 Kod. Kar.

(3) W przypadkach, gdy zabieg spędzania płodu jest konieczny ze względu na zdrowie kobiety ciężarnej, lekarz może dokonać takiego zabiegu po uprzedniem złożeniu mu zaświadczenia dwóch lekarzy, stwierdzających powyższą okoliczność.

Art. 13. (1) Prawo wykonywania praktyki lekarskiej lekarz traci z mocy samego prawa:

a) w razie utraty obywatelstwa polskiego z wyjątkiem przypadku, określonego w art. 4 ust. 1 pkt. e);

b) w razie ubezwłasnowolnienia z powodu choroby psychicznej — na czas trwania ubezwłasnowolnienia.

(2) W przypadkach, gdy z powodu choroby psychicznej lekarza, wykonywanie przez niego praktyki lekarskiej może zagrażać oczywistem niebezpieczeństwem życiu lub zdrowiu osób leczonych, wojewoda władny jest na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej, wyłonionej przez zarząd izby lekarskiej, zawiesić lekarza w prawie wykonywania praktyki lekarskiej na czas trwania tej choroby. Decyzja wojewody wymaga uzasadnienia. Na żądanie zainteresowanego lekarza, nie wcześniej jednak niż po upływie jednego roku od dnia zawieszenia lekarza w prawie wykonywania praktyki lekarskiej, wojewoda zarządza ponowne badanie jego przez wymienioną komisję.

Art. 14. Lekarz może być pozbawiony prawa wykonywania praktyki lekarskiej na stałe lub na określony przeciąg czasu:

a) wyrokiem sądu powszechnego lub wojskowego,

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8